

tilstaa, at jeg har ikke altid været glad ved den danske Bondestands Holdning under Forhandlinger om Priser, om, hvad de vilde have for Kødet, og hvad de vilde have for Smørret; jeg vil ærligt tilstaa det, jeg har altid været deres Modstander i Kommissionerne paa det Punkt; men jeg kan ikke se bort fra, at den danske Bondestand er den politisk mest modne Stand her i Landet, den mest vakte Stand og den stærkeste Stand økonomisk set, og en Regering, der ikke har denne Stands Tillid, der har denne Stands Uvillie, den kan aldrig blive en stærk Regering. Det tror jeg, de Herrer maa erkende. Derfor vil jeg have Lov til at sige, at Regeringen er ikke stærk.

Men jeg vil ogsaa have Lov at sige, at en Regering, der er en Partiregering, er ikke en stærk Regering, netop hvis Forholdene er saa slemme, som den højtærede Finansminister fremmanede dem. Jeg tror heller ikke, at en Regering med det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) alene i Spidsen, vilde være en stærk Regering, thi jeg tror som sagt ikke, den Partiregering kan være stærk, fordi den hos den ene Del af Befolkningen vil blive mødt med en farlig og afgørende Mistillid.

Derfor mener jeg, at jeg har været sand imod det Program, jeg stillede mig paa i sin Tid, naar jeg ønskede en Samlingsregering, og hvis det nu skal komme til Ministerkrise, hvis det høje Ministerium virkelig skulde mene det nødvendigt at lægge Løkker om sin egen Hals, da mener jeg, at alle Kræfter her i Landet bør sættes ind paa at faa en stærk Regering, der baade opadtil og nedadtil har sine Forbindelseslinier i Orden. Der siges: Ja, men det ene Parti vil ikke, Socialdemokraterne vil ikke, og der er enkelte indenfor Venstre, der heller ikke vil. Men dertil maa jeg sige, at saa gammel er jeg dog blevet, at jeg har set, hvor hurtigt Sindene forandres, fra Morgen til Aften. Selv her under Konflikter i Tinget har jeg set, hvor hurtigt det kan skifte, og jeg haaber, at Nødvendigheden vil bevirke, at vi faar en Samlingsregering. Jeg har tilladt mig ved nogle Ytringer, som for øvrigt er blevet mistydet og urigtigt gengivet, i en By, der hedder Vejle, overfor Venstres fortræffelige Ungdom at bruge det Udtryk, at jeg ønskede at se det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) som Ministre. Det vil selvfølgelig sige: som Ministre i et Samlingsministerium. Et saadant Ministeriums Styrke tror jeg paa. Jeg tror ikke paa en Partiregering. Og derfor, ifald Regeringen virkelig anser det for

nødvendigt at gaa, vil jeg intet sige derimod i det Øjeblik, Ministeriet giver Kronen det Raad: Vælg et Ministerium, der har Forbindelseslinierne i Orden indenfor alle Samfundets Klasser. Thi det er for mig ganske ligegyldigt, om det skal være det ærede Medlem fra Ringsted, den højtærede Statsminister (Zähle) eller det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), der paa en hvid Hest skal ride over Kongeaen ved Kongens Side. Det er for mig i denne Sæg ikke afgørende; det maa de to Herrer afgøre. For mig er det det afgørende, at det bliver en stærk Regering, en Regering, der har Folkets Tillid, netop fordi jeg tror paa, at den blodrøde Taage hviler over Europa, hvad den højtærede Finansminister ogsaa tror paa.

Jeg skal til Slutning gentage, at dette Ministerium er ikke stærkt. Nu vil Socialdemokraterne gerne i deres Presse fortælle os, at de er den udmærkede Kraft imod Bolschevismen, og jeg indrømmer, at naar jeg ser paa det ærede 10de Medlem for Hovedstaden (Porgbjerg), er han i Øjeblikket en Antibolschevik for Herren, en ren Samson. Men jeg vil ogsaa have Lov til at sige, at jeg kender det ærede Medlem gennem mange Aars behagelige og undertiden ubehagelige Samvær, og jeg kender hans Partifæller, og med alle de udmærkede Egenskaber, de har, er de større som Agitatorer end som Administratorer, og jeg tror, at et Ministerium, hvor Socialdemokraterne skulde faa den afgørende Overvægt, hvor Flertallet skulde være Socialdemokrater, vilde ikke være i Stand til konstruktivt at realisere de Formaal, som det var Ministeriets Opgave at realisere, lige saa lidt som det vilde være i Stand til at holde Anarkismen i Tømme. Det er netop, hvad vi har set bekræftet i Rusland og i Tyskland i disse Dage, at Socialdemokraterne har ikke den Kraft, fordi de er vant til at lytte til Gadernes Parlament, og kan derfor ikke sætte sig imod Revolutionen med den Kraft, de maaske i og for sig gerne vilde.

Naar jeg imidlertid med tørre Taarer vilde kunne se Ministeriet gaa, som det jo truer med, ligger det ogsaa i noget andet. Først og fremmest er det, som jeg har sagt, begrundet i, at jeg er bange for, at dette Ministerium ikke har den Styrke, som en Regering skal have. Men den anden og afgørende Grund er den, at jeg føler, at i en Række nationale Spørgsmaal har den høje Regering ikke den Tillid i visse ret brede Dele af Befolkningen, som jeg vilde ønske den skulde have. Den høje Regering har